

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

شباهنګ راد

دوم اکتبر ۲۰۱۱

جایگاه و اهمیت سلاح در جهان سرمایه‌داری

انکاری، پیرامون جایگاه تولید و فروش سلاح به‌منظور پاسخ‌گویی به سیاست‌های کلان امپریالیستی در دنیای کنونی نیست. زیرا نقش بس بسیار عظیمی در اقتصاد جهانی ایفاء می‌کند و علی‌رغم ادعاها و مخالفت‌های بی‌مایه و ظاهری سرمایه‌داران جهانی با نابودی "سلاح‌های گشتار جمعی"، دنیا شاهد تولید، فروش و استفاده‌ی مخوف‌ترین سلاح‌ها علیه بشریت در یک دهه‌ی اخیر بوده است.

حاکمان زورگو به بهانه‌ی مبارزه با "تروریسم" و "افراط‌گرایی"، دنیا را زیر و رو نموده‌اند و به تبع آن با انعقاد قراردادهای کلان تسلیحاتی، پول‌های هنگفتی را به جیب می‌زنند. پر واضح است که تولید سلاح‌های متفاوت برای امپریالیست‌ها، منفعت و کاربرد چند جانبه دارد. از یک‌سو پاسخی گذرا و موقتی به اقتصاد درمانده و روبه زوال‌شان می‌باشد و از دگرسو در خدمت به سرکوب جنبش‌های اعتراضی‌ست. نه تولید و استفاده‌ی سلاح در چنین مناسباتی تمام شدنی‌ست و نه چشم‌اندازی از قطع و ایستایی لت و پار نمودن انسان‌های بی‌گناه و بی‌دفاع در دنیای فعلی متصور می‌باشد.

در یک نگاه قدرت‌های بزرگ جهانی و مدافعان جنگ‌های ضد انقلابی در چهارچوبه‌ی منفعت‌شان، دنیا را به مسیر دهشتناکی سوق داده‌اند و ناامنی و حضور مستقیم و شعلهور نمودن آتش جنگ‌های ارتجاعی به زمره سیاست‌های روتین‌شان - و به ویژه بعد از ۱۱ سپتمبر ۲۰۰۱ - تبدیل گشته است. از این زمان به بعد به‌طور بی‌سابقه‌ای بر بودجه‌های نظامی خود افزوده‌اند و با انعقاد قراردادهای کلان تسلیحاتی و نظامی با این دولت و آن دولت دست‌نشانده و سرمایه‌داری، و با مسلح نمودن نیروهای ارتجاعی و وابسته به خود، زندگی را بر میلیاردها انسان محروم تلخ نموده‌اند. به همین دلیل ماشین تولید و فروش سلاح توسط کمپنی‌های متفاوت سرمایه‌داری به این و آن، همچنان فعال است و یکی در پی پیشی گرفتن، از دیگری‌ست. به‌عنوان نمونه دولت هند طی ۵ الی ۶ سال گذشته بیش از هر کشور دیگری اسلحه و تجهیزات نظامی خریداری کرده است. یعنی در حقیقت و بنابه گزارش‌های ارائه شده "۹ درصد کل صادرات اسلحه جهان در فاصله سال‌های ۲۰۰۶ الی ۲۰۱۰ به هند بوده است" که در این میان بیشترین سود صادرات اسلحه به هند، از آن روسیه می‌باشد. پاکستان بعد از چین و کوریای شمالی سومین کشور وارد کننده

سلاح - و آن هم در سال ۲۰۰۶ - به میزان ۵ میلیارد دلار بوده است و چهار کشور عربی خلیج فارس حدود ۱۲۳ میلیارد دلار قرارداد تسلیحات نظامی را با کمپنی‌های متفاوت امپریالیستی منعقد نموده‌اند که در این میان، سهم عربستان سعودی ۶۷ میلیارد دلار، امارات متحده عربی نزدیک به ۴۰ میلیارد دلار، عمان ۱۲ میلیارد دلار و کویت ۷ میلیارد دلار بوده است. معین است که همه این قراردادهای کلان تسلیحاتی، در شرایطی صورت می‌گیرد که بیش از ۳۰۰ میلیون نفر در هند، در زیر خط فقراند و ۱۶ هزار کشاورز این کشور به دلیل نداری در سال ۲۰۰۸ خودکشی کردند و ۲۵ میلیون نفر به منظور تهیه لقمه نانی مجبور به ترک خانه و کاشانه خود شده‌اند. البته فقر و فحشاء و کودکان کار در پاکستان هم اصلاً و ابداً تعریفی ندارد و میلیونیست و همچنین ۳۰ درصد مردم عربستان سعودی در زیر خط فقراند و ۳۰ درصد فارغ التحصیلان این کشور بیکاراند.

بدون شک همه این‌ها را نمی‌توان به حساب خرید و فروش‌های تاکتونی و انجام شده سلاح و متعاقباً اوضاع وخیم زندگانی میلیون‌ها انسان رنج‌دیده گذاشت و فقط و فقط نمایانگر گوشه‌هایی هر چند کوچک، از انعقاد قراردادهای تسلیحاتی و انتشار آمار و ارقام سر و دم بُریده‌ایست که توسط رسانه‌ها و بلندگوهای امپریالیستی اعلام گردیده است. به عبارتی حقیقی‌تر این قراردادهای در زمانی منعقد شده است که فقر و تنگناهای اقتصادی همچون هیولائی سهمگین بر شانه‌های میلیارد‌ها انسان محروم در اقصا نقاط دنیا سنگینی می‌کند و مردم، ناتوان از تهیه ابتدائی‌ترین نیازهای زندگی خویش‌اند و در عوض، قدرت‌مداران بزرگ جهانی در پی اندوختن هر چه بیشتر ثروت‌های نجومی خود و به یغما بُردن منابع طبیعی این جامعه و آن جامعه‌اند. مسلم است که چنین سودجویی‌ها و روند مخرب‌زائی، پایانی ندارد و همه در فکر چپاول و غارت توأم با سرکوب مردم‌اند.

در حقیقت سرمایه‌مداران جهانی نیاز به پی‌گیری چنین سیاست‌های منفعت‌جویانه‌ای دارند. چرخش بخش اعظم اقتصادشان به تولید و فروش سلاح گره خورده است؛ رونقیست به اوضاع درب و داغان‌شان و سالانه میلیاردها دلار و یورو از بابت فروش سلاح سود به جیب می‌زنند. به عنوان مثال آمریکا هر سال بابت فروش سلاح، ۸ میلیارد دلار بر خزانه‌اش می‌افزود و در سال ۲۰۰۸ روسیه ۱۰ میلیارد دلار سلاح به این و آن فروخته است. بر مبنای چنین سودآوری‌هاییست که جانپان بشریت بر آنند تا با ایجاد ناامنی‌ها و به بهای فقر و نکبت‌باری هر چه بیشتر میلیون‌ها انسان، دنیا را به آشوب و تنش بکشانند. مبارزه‌شان با نابودی "سلاح‌های کُشتار جمعی" و مخالفت با "دیکتاتور"ها پوچ و بیهوده است؛ چرا که روزی رژیم‌های وابسته به خود را تا بُن دندان مسلح به سلاح‌های رنگارنگ می‌نمایند و روزی دیگر و به بهانه مخالفت با سرکوب‌گران "جنبش‌های مدنی"، نقشه‌سرنگونی دولت‌ها و ظالمانی همچون بن‌علی، مبارک و قذافی را پی می‌ریزند. آشکار است که خلاف ادعاهای‌شان، هدف، مبارزه و مخالفت با "دیکتاتور"ها نیست بلکه پایداری دراز مدت منافع سرمایه‌داری جهانی و به انحراف کشاندن اعتراضات کارگری - توده‌نیست. در حقیقت و به عمل دریاخته شده است که نیت و انگیزه اساسی امپریالیست‌ها، نه حمایت و وفاداری ابدی به رژیم‌ها و عناصر انتخابی خودی بلکه باز تعریف و باز تقسیم دنیای کنونیست. پراتیک‌شان مبین چنین ادعائی است و بدون کمترین تردیدی و خلاف اراجیف اوباما مبنی بر این‌که: "هیچ سیستم دولتی نمی‌تواند و نباید بر کشوری دیگر تحمیل شود"، می‌توان اعلام نمود که چگونه دنیا شاهد هجوم افسار گسیخته و تحمیل سیستم و عناصر وابسته به سرمایه‌های جهانی به این جامعه و آن جامعه و دخالت‌گری آن‌ها بر تغییر روند اعتراضات رادیکال مردمیست.

امروزه وظیفه فوری و آنی قدرت‌مداران جهانی نفوذ در درون جنبش‌های اعتراضی و تحمیل عناصر وابسته به خود و فروش تجهیزات نظامی و تنش و هرج و مرج است. اساساً سودآوری‌شان با راه‌اندازی تنش و ناآرامی‌ها در

این منطقه و آن منطقه و در این کشور و آن کشور گره خورده است و کاملاً، مخالف آرمانش‌اند. به همین دلیل تولید و تجارت سلاح در خدمت به پیشبرد چنین سیاست غیر انسانی است و به بهانه "برقراری امنیت"، سلاح‌های متفاوتی را به جوامع متفاوت صادر می‌کنند و به بهانه مبارزه با "دیکتاتورها" و "برقراری دموکراسی و محترم شمردن به حقوق شهروندی" بر ناامنی‌ها می‌افزایند.

در یک کلام تجارت سلاح فرا منطقه‌ای و فراقاره‌ایست و به چند کشور خلاصه نمی‌گردد. به‌طور مثال اتحادیه اروپا میلیون‌ها یورو سود و آن‌هم بعد از لغو تحریمات تسلیحاتی به لیبیا - از سال ۲۰۰۴ - به جیب زده است که در این میان سهم ایتالیا ۲۷۶ میلیون یورو، فرانسه ۲۱۰ میلیون یورو، بریتانیا ۱۱۹ میلیون یورو و آلمان ۸۲ میلیون یورو بوده است. سلاح‌های امپریالیستی که دولت قذافی را بر آن داشت تا به سرکوب اعتراضات مردمی بپردازد. از یک‌طرف قدرت‌های بزرگ امپریالیستی در دوره ای این رژیم‌ها را و در چهارچوبه منفعت‌شان به سلاح‌های متفاوت مسلح می‌نمایند و از طرف‌دیگر و به‌مانند کامرون نخست وزیر انگلستان و قیحانه اعلام می‌نمایند که: " .. همه تفنگ‌ها، خودروهای زرهی، نارنجک‌های بی‌حس کننده، گاز اشک‌آور و تجهیزات ضد شورش تحت این پوشش ضمانتی به دولت لیبیا فروخته شده بود که در سرکوب مردم استفاده نشود".

باری، در منطق سرمایه‌داران، دروغ و کلاشی و ریا حد و مرزی ندارد. البته، نه انتظاری از رعایت حقوق مردم از جانب دولت‌های سرمایه‌داری وابسته است و نه توقعی از جانیانی هم‌چون اوپاما و کامرون وجود دارد تا طرف مردم را انتخاب نمایند. دخالت‌گری، حضور و سرکوب را جهانی نموده‌اند و وقیحانه از عدم تحمیل سیاست‌های منفعت‌جویانه خود سخن می‌گویند؛ میلیاردها یورو سود بابت فروش سلاح به دولت قذافی به جیب زدند و از استفاده "ناصحیح" قذافی از سلاح سخن می‌گویند!! مسلم است که سرمایه‌داران جهانی تحت هیچ شرایطی طرف مردم نیستند و مدافع حاکمان و رژیم‌های دست‌نشانده بوده و می‌باشند. حاکمانی که در دوره‌های متفاوت زمینه‌های چپاول‌گری اربابان‌شانرا فراهم نموده - می‌نمایند - و به سرکوب و غارت تئمه‌های کارگران و زحمت‌کشان پرداخته و می‌پردازند. بیهوده نبوده و نیست که تجارت سلاح‌های رنگارنگ در ۵ ساله گذشته از رشد ۲۳ درصدی برخوردار بوده است و بیهوده نبوده و نیست که امپریالیزم امریکا هم‌چنان به‌عنوان بزرگترین صادر کننده سلاح قادر گردیده است تا ۳۰ درصد از سلاح جهان را تأمین نماید و در این میان روسیه حدوداً به نیمی از کشورهای جهان یعنی به ۸۰ کشور اسلحه فروخته است که مهمترین آن‌ها چین ۴۳ درصد، هند ۲۱ درصد، الجزایر ۸ درصد و هم‌چنین به ونزوئلا، ایران و مالزی و صربستان بود. ناگفته نماند که آلمان هم به‌عنوان سومین کشور صادر کننده سلاح پول‌های هنگفتی را در چند ساله اخیر به جیب زده است که مهمترین خریداران آلمان کشوهائی هم‌چون هند، یونان ۱۵ درصد، افریقای جنوبی ۱۲ درصد، ترکیه ۱۰ درصد، کوریای جنوبی ۹ درصد و مالزی ۷ درصد می‌باشد.

این آن دنیائی‌ست که سرمایه‌داران جهانی برای میلیاردها انسان محروم، ساخته‌اند. در این دنیای نابرابر میزان فقر و ناداری مردم و شکاف طبقاتی را با هیچ آمار و ارقامی نمی‌توان به تصویر کشید و نشان داد که چگونه میلیون‌ها انسان از تهیه نان شب خود مانده‌اند و میلیون‌ها کودک در اثر ناداری والدین‌شان از رفتن به مدرسه باز مانده‌اند و میلیون کودک کار به خیابان‌ها سرازیر شده‌اند و طعمه گُرگان‌اند و میلیون‌ها انسان در اثر بی‌آبی جان خود را از دست داده‌اند و در عوض طبقات حاکمه در صدد سودآوری میلیونی بابت خرید و فروش تسلیحات نظامی‌اند. در حقیقت و با مجهز نمودن خود به سلاح‌های متفاوت می‌خواهند دوام شانرا تضمین نمایند؛ می‌خواهند هر ندای حق‌طلبانه را با گلوله پاسخ دهند و می‌خواهند دنیا را در پرتو سلاح مرعوب سیاست‌های ارتجاعی خود نمایند.

تاکنون این چنین کرده اند و مدافع ادامه چنین سیاستی اند و معین است که روش و متدی به غیر از آن، جوابگوی خواسته ها و امیال بی در و پیکرشان نیست. سوددهی شان با راه اندازی جنگ های متفاوت می باشد و در مقابل تنها با جنگ انقلابی است که می توان اهداف و نیت پلیدشانرا، دود نمود. جنگی که به آرمان کارگران و زحمت کشان متکی است و کمترین وابستگی و تعلقی به دولت مردان بزرگ جهانی ندارد و در صفی مجزا از دولت ها و جناح های رنگارنگ آن، سیاست معین و تحول گرای خود را پی می گیرد. بر خلاف ایده و آرمان جانپان بشریت و سازمان های وابسته به سرمایه های جهانی، کارگران و زحمت کشان مدافع صلح و آرامش در سرتاسر دنیا می باشند؛ خواهان جامعه ای برابر و رفع هرگونه تبعیض و خون و خون ریزی اند؛ خواهان سازندگی و شکوفائی اند و مخالف هرگونه تولید سلاح های مرگبار و کُشنده اند. به عبارتی واقعی تر دنیای فعلی، دنیای میلیاردها انسان محروم نیست؛ این دنیائی است که سرمایه داران مدافع آنند و بی تردید یک راه به منظور رفع و خلاصی از چنین وضعیتی موجود می باشد و آن این است که به قدرت کارگران و زحمت کشان و آن هم در جنگی سازمان یافته، حاکمیت ظالمان را به زیر کشید و پرچم رهایی و آزادی را برافراشت؛ پرچمی که متضمن منفعت انسان های محروم و مخالف هرگونه تولید و فروش سلاح های کُشتار جمعی است.

۱ اکتبر ۲۰۱۱

۹ مهر ۱۳۹۰